

Vršovice 26.2.2012

Pozdrav: Milé sestry milí bratři, vítám vás na bohoslužbách v první postní neděli a zdravím vás apoštolským pozdravem: Milost našeho Pána, Ježíše Krista, láska Boží a přítomnost Ducha svatého se všemi vámi.

Zároveň zahajuji výroční sborové shromáždění našeho sboru.

Píseň: 331 sl.1 Má víra pohlíží

Introit: Hospodin praví: Bude mě volat a já mu odpovím, v soužení s ním budu, ubráním ho a obdařím slávou. Ž 91,15

Píseň: 164

Modlitba: Pane Bože, Ty se nenecháváš odradit naší slabostí a nedůvěrou a neustále za námi přicházíš a zveš nás. Nabízíš nám své slovo a učíš nás je rozpoznávat. A my Ti za to děkujeme.

Děkujeme, že i v tomto postním období se budeme smět soustředit na to, co pro člověka přinesl Tvůj Syn, Ježíš Kristus. Děkujeme, že smíme věřit, že před námi budeš otevírat svoji milost a lásku, kterou přinesl, ale i soud, který ukazuje, že nic a nikdo nemůže přemoci Tvé rozhodnutí pro člověka.

Chceme Ti za to dnes vzdávat chválu uprostřed společenství, kam jsi nás pozval, chceme Ti odevzdat životy naše i život tohoto sboru. Prosíme, veď si nás po své cestě. Amen.

Slovo dětem: Klárka Černošová

Píseň ze Svítá: S114

Čtení: Iz 42,1-9

Píseň: 183

Text: Mk 1,9-15

Beránku Boží, který snímáš hřích světa, smiluj se nad námi.

Ekumenický lekcionář před námi otevřel velice klasický text - Ježíšův křest v Jordánu. A já chvíli přemýšlel, co vlastně s ním. Co o něm povědět, když je to všechno jasné. Jestli může říci něco nového do všeho toho, v čem žijeme. A nebylo mi z toho dvakrát dobře, uvažoval jsem, že si vezmu starší kázání. A pak jsem se prostě nechal tímto textem unášet. Nechal jsem se jím vtáhnout se vším, co mě trápí, z čeho jsem unavený, se vší nejistotou, která je

přede mnou, před námi. A najednou se ten známý příběh otevřel, začal klást otázky i dávat odpovědi.

Tento text nás nejprve vede k našemu křtu. Vždyť právě v našem dnešním příběhu našla církev, našli ti, kteří uvěřili v Ježíše Krista, Zachránce života, důvod k tomu, aby byl právě křest něčím zcela základním a neopakovatelným. Vzhledem k tomu, že Ježíš za svého života nekřtil, je právě tento Janův křest v Jordánu jediným navazujícím bodem.

Ale proč? Ono se vlastně stačí trochu rozhlédnout po těch zástupech u Jordánu. Po lidech, kteří se chtějí nechat od Jana pokřtít. Když se díváme pozorně, najdeme se tam. Najdeme tam sebe, své blízké, náš sbor, církev - najdeme tam dnešního člověka. Toho, který chce změnit věci kolem sebe, vlastně byl nadšený z toho, že je to možné a najednou ztrácí všechny iluze. Toužíme změnit sebe, toužíme změnit věci kolem sebe a hledáme cestu. A Jan Křtitel ukazuje směr. To je to, co tam láká tolik lidí. Jan říká - je nutné pokání, je nutné toužit po odpuštění hříchů. Po narovnání vztahu s Bohem - a odtud i se sebou samým a s druhým člověkem. Ale jedním dechem nás Jan ujišťuje, že je to možné, že nemáme klesat na mysli. Že cesta existuje. Už to samotné ujištění je pro nás obrovským povzbuzením. Vždyť my jsme neustále přesvědčováni, že jakákoliv změna k důstojnému životu člověka je nemožná. Že to je iluzí. Že je to zbytečné, protože to, co je, prostě jiné být nemůže. Že se s tím musíme smířit a přijmout pravidla. A právě toto Jan křtitel odmítá. Existuje cesta - je možné přejít přes Jordán do té Boží země, kde platí Boží pravidla života. To je Janovo svědectví.

A Ježíš se k tomuto svědectví přiznává, vstupuje do něj a naplňuje jej životem. Řečeno s evangelistou Janem - Ježíš je ta cesta, pravda a život. Ježíš přichází k Jordánu mezi nás hledající, mezi nás bloudící a tápající, mezi nás, kteří se chvějeme strachem před tlakem ďábelských norem. Ježíš přichází za námi a bere nás do náruče. Aby nás zklidnil, zbavil nás oné hypnotické ztuhlosti a my tak mohli vykročit na Jeho cestu, cestu života. Proto při křtu vyznáváme, že jsme byli pokřtěni v Krista, ve jméno Kristovo. Proto se Pavel odvažuje vyslovit onu odvážnou větu: „Nevíte snad, že všichni, kteří jsme pokřtěni v Krista Ježíše, byli jsme pokřtěni v jeho smrt? Byli jsme tedy křtem spolu s ním pohřbeni ve smrt,

abychom - jako Kristus byl vzkříšen z mrtvých slavnou mocí svého Otce - i my vstoupili na cestu nového života."

Je to jistota, kterou smíme mít. Nemusíme se lekat, jestli ta či ona forma křtu je dobrá nebo ne, nemusíme přemýšlet, jestli jsme dost dobří pro křest, jestli jsme si dost jistí. To podstatné se děje, to podstatné se už stalo z Boží strany bez jakýchkoliv podmínek, bez jakékoliv naší zásluhy a my se můžeme pouze nechat obejmout a vést. Moc jsem to potřeboval slyšet. Moc jsem si potřeboval připomenout tento základní pilíř svého života.

A přece Markův příběh nekončí. Velice sevřenou formou nám říká, že také musíme vědět, kdo je ten, který je naplněním cesty, kdo je ten, kterým se chceme nechat vést. Ostatně právě to bylo důvodem, proč Marek napsal svůj spis. Zůstat pouze u faktu obejmutí prostě nejde. I když jsem dnes toto ujištění rád přijal a rád vám je předal.

Už samotná slova, která zaznívají z nebe při Ježíšově křtu, už samotný fakt, že na Ježíše sestoupil Duch svatý, nejsou pouze ujištěním, že Pán Bůh se skutečně přiznává ke všemu tomu, co nám Ježíš nabízí. V odkazu k textu z proroka Izajáše, toho textu, který jsme slyšeli jako první čtení, zároveň ukazuje obsah toho, co Ježíš přináší. Jakoby nám Marek svoji poznámkou v samotném úvodu - je psáno u proroka Izajáše - vkládal tuto knihu do ruky s tím, abychom pozorně srovnávali následující události s textem Izajášova proroctví. A tak čteme, co před nám Pán Bůh v Ježíši z Nazareta otevírá. Prorocká zaslíbení o nové skutečnosti v tomto životě. Již v tomto životě mají právo na důstojný život ti, kteří jsou vnímáni jako objekty vhodné k manipulování. Již do tohoto života vstupuje Boží spravedlnost a soud s jasnou kritikou společnosti, ale i Božího lidu, který na tyto prorocké důrazy zapomněl. Který přestal věřit, který rezignoval na možnost proměny životního prostoru člověka a stáhnul se za svoje hradby, kde se stará o svůj náboženský provoz.

Okouzluje mě, jak už na počátku svého spisu Marek dokázal ve velice úsporné skice podat svědectví o tom, že tu žádná skepse ani tlaky mocenských mechanismů zájmových skupin tohoto světa nejsou schopny tuto Boží moc pro člověka zastavit. To, co nám připadá jako nepřekonatelné, nezničitelné a definitivní, tu najednou mizí v jednom jediném obraze. „Byl na poušti čtyřicet dní a satan ho pokoušel; byl mezi dravou zvěří a andělé ho obsluhovali.“

Nové stvoření, nový Adam se objevují před našima očima a otevírají nám nový život ve zvěsti Ježíše z Nazareta. A my se máme rozvzpomenout na svůj křest, my se máme oprostít od strachu z toho, co je nám vnucováno jako jediná realita, máme se zbavit strachu z určenosti vlastním hříchem a otevřít se této Ježíšově zvěsti: „Naplnil se čas a přiblížilo se království Boží. Čiňte pokání a věřte evangeliu.“

Amen.

Píseň: 426

Přímluvná modlitba:

Ohlášky:

Poslání: Ať vaše radost, vaše dílo i vaše slova vypráví o vaší naději a jsou zaslíbením toho, co přichází od Boha.

Požehnání: Sám pak Bůh pokoje nechť vás cele posvětit a zachová vašeho ducha, duši a tělo bez úrazu a poskvrny do příchodu našeho Pana Ježíše Krista. Věrný je ten, který vás povolal; on to také učiní. Amen.

1Te 5,23n

Píseň: 489